

Szilágyi Zoltán

Az utolsó Kocka

Szerkesztette:

-

© 2014 Szilágyi Zoltán
(v1.04)

Novella

Tikkasztó meleg volt, a forró sivatagi levegő csalfa délibábokkal zavarta össze a homokdűnék közé merészkedőket. A máskor üres és halott környék most nyüzsgött az élettől, mindenhol nézelődők ólálkodtak, és megpróbálták átosonni a biztonságiak sorfalán. A magasban a média gépei köröztek konkra várva, a tömegben pedig hittérítők próbálták kihasználni a különleges alkalmat, és önfeledten terjesztették örültebbnél is örültebb teóriáikat arról, hogy mi is fog történni a következő órákban. Középen, a testőrök gyűrűjében ott állt valahol a *vezér*, és épp interjút adott a riportereknek. A massa szélén — mintegy megkoronázva az eseményt — étellel és emléktárgyakkal megrakott árusok sorakoztak. A néhány hete még makulátlan tisztaságú homokban most szemétkupacok heverték mindenfelé.

Hago összefonta fogókarjait és ingerülten tekintett végig a kordon mögött sorakozó tömegen.

A *Kocka* alig száz méterre állt tőlük, nyugodt, sötét tömege most baljósan tornyosult fölējük.

– Túl közel vannak! – jelezte Kreetnek, az ásatások vezetőjének, ám az válaszul tehetetlenül megrázta kommunikációs csápjait.

– Közelednek a választások, az vezérnek pedig kellett valami, amivel elterelheti magáról a figyelmet. Ennél nagyobb cirkuszt keresve sem találhatott. Már szóltam a testőreinek, hogy menjenek messzebb... ők pedig rendkívül udvariasan elküldtek a fenébe.

– De nem tudhatjuk, mi van odabenn! Az lenne a legjobb, ha a biztonságiak a régészeken és a technikusokon kívül mindenkit elhajtánának innen. Ha a vezérnek baja esik...

– Mit foglalkozol vele? Ha valami félresikerül, úgylis mi halunk meg először – jegyezte meg Kreet kajánul.

– Ezzel akarsz felvidítani?

– Hago, most mi a fenét vársz tőlem? Azt hiszed, érdekli őket a véleményem?

– Rendben, igazad van. Menjünk! Minél előbb végzünk, annál jobb.

Kreet elgondolkodva bólintott, azután fogókarjaival megigazította az ízelt testére szíjazott rekeszeket, és óvatosan megkérdezte:

– Te nem félsz attól, hogy mit találunk *odabenn*?

– De, félek... emellett elegendem van a hónapok óta tartó felhajtásból és ebből az örjítő várakozásból! Csak legyen már vége... így vagy úgy.

Hátat fordítottak a tömegnek, és elindultak a *Kocka* irányába. Kollégáik csendben csatlakoztak hozzájuk. Bár Hago nem látott a fejükbe, a mozdulataikból tisztán látszott, hogy idegesek és félnek.

A *Kocka* már évezredek — *vagy évmilliók?* — óta a sivatag közepén pihent. A hozzájuk legközelebb eső oldal félig a homokba süllyedt és csak egy kékesszürke téglalap látszott belőle, amely azonban így is eltakarta előlük az egész sivatagot. Az Első Fal, a *Kocka* legkülső rétege tökéletesen simának tűnt: a homoknak elég ideje volt, hogy tükörfényesre polírozza a felszínét. Hago népéből senki sem tudta, hogy ki vagy *mi* építette a *Kockát*, sőt, azt sem tudták megbecsülni, hogy mikor. Az egyetlen dolog, ami biztosnak tűnt, hogy az építmény valamiféle próbatétel, melyet értelmes civilizációk számára fejlesztettek ki.

Az Első Fal közepén ásító nyílás egészen aprónak tűnt a hatalmas felület tövében. Hago egy pillanatra elfeledkezett a rá váró feladról, a kordon mögött várakozó tömegről, és ugyanazt az áhítatot érezte, mint mikor évtizedekkel korábban először megpillantotta több ezer éve élt őseinek keze nyomát.

El sem tudta képzelni, micsoda munka lehetett a számukra áttörni a több méter vastag bazaltfalat kezdetleges bronzeszközeikkel, de csodálattal adózott a teljesítményük előtt. A bazaltban nem voltak

hibák vagy repedések, így az idő vasfoga képtelen volt fogást találni rajta: őseinek tucatnyi, korukat messze megelőző akadályt kellett leküzdeniük ahhoz, hogy átjussanak rajta. A folyamatot dokumentáló hieroglifák sajnos rég megsemmisültek, így ma már senki sem tudta, hogyan vitték végre a lehetetlent.

A faltól néhány méterre a biztonságiak megnyitották számukra a Kocka külső rétegeit védő, szögesdróttal körülvett sorompót. Kreet üdvözölte az őrség vezetőjét, és feszülten jelelték valamit, de Hago már nem figyelt rájuk, inkább végigsietett az ívlámpákkal megvilágított, vésőnyomokkal borított felszínű folyosón, amely átvezetett a legkülső kocka falán.

A legkülső első és a benne rejtőző második kocka között tágas üreg tátongott, melyet homok töltött fel az eltelt évszázadok során. A régi mesterek még nem tartottak attól, hogy valami olyasmit szabadítanak ki a „palackból”, amely elpusztíthatja az egész civilizációjukat: a Kockát az Istenek alkotásának tartották — és talán az is volt.

Hago korában már máshogy gondolkodtak. A legelfogadottabb magyarázat szerint a Kocka egyfajta időkapszula volt, melyet csak egy megfelelő fejlettségű civilizáció képes kinyitni. Az egyre bonyolultabb technikai szinteket igénylő falak egyértelművé tették a szerkezet célját, ám azt, hogy miért is helyezték azt oda az építői, még mindig homály fedte. Sokan úgy gondolták, hogy egyfajta időzített bomba, melyet azért helyeztek oda egy sokkal fejlettebb civilizáció, hogy meggátolja egy potenciális versenytárs kifejlődését. Hago is osztozott félelmükben: ő is úgy vélte, hogy az utolsó Fal felnyitása valamiféle vírust, vagy antianyagot szabadít a világra, ezért minden lehetséges óvintézkedést megtettek, hogy ezt megakadályozzák. A belső kockákba vágott átjárókat már évszázadok óta bonyolult biztonsági rendszerek védték, melyeket folyamatosan fejlesztettek.

A legkülső, kívülről is látható bazaltkockát Első Kockának, avagy egyszerűen csak a Kockának hívták, a benne lévő üvegkockát a Második Kockának, az acélkockát a Harmadik Kockának és így tovább. Az ajtók közti tereket homokkal töltötték fel és lebetonozták, így az összes ajtó egy vonalban helyezkedett el: ha nem lettek volna a biztonsági ajtók, a sivatagból egészen a legbelső kocka faláig el lehetett volna látni. Ez, a Hetedik, az *utolsó Kocka* volt a legfurfangosabb szerkezet, melyet Hago valaha látott. Már ahhoz is négy évtized kellett, mire egyáltalán megértették, hogyan működik, majd további három, mire rájöttek, hogyan mehetnének át rajta.

Az érdem Hagóé volt, és most, hogy elérkeztek a nyitás pillanatához, az első sorból figyelhette, mi is vár rájuk odabenn.

Persze, azt senki sem tudta teljes bizonyossággal megmondani, hogy valóban ez-e az utolsó akadály, ám a kockák falvastagsága és a köztük lévő űr mérete egyértelművé tette, hogy a Hetedik Kocka belsejében már nincs hely egy újabb kockának. Mindenki arra számított, hogy odabenn végre megtalálják azt, amit az Istenek vagy az idegenek hátrahagytak a számukra.

A szkafandereket az Ötödik és a Hatodik Kocka között tárolták. Hago idegesen préselte bele ízelt testét az egyikbe, azután mindannyian megvárták, míg az Ötös belső falára szerelt vastag kerámiaajtó légmentesen bezáródik utánuk. Hallották amint a biztonsági rendszerek felzúmmögnek odakint, azután csend lett.

Magukra maradtak.

A Hetedik Kocka más volt, mint a többi: az eddigiek statikus anyagokból álltak, melyeket mechanikus módszerekkel lehetett feltörni, ez azonban *élt*. Anyagát valamiféle mágneses zselé alkotta, amely, bár megtartotta a formát, jól láthatóan mozgott a kocka felszíne alatt.

Eddig bármivel kísérleteztek, a zselé ellenállt. Ha hővel bombázták, összegyűjtötte a sugárzást, és saját anyagát plazmává hevítve visszaköpte rájuk, ha fizikai behatásokkal próbálkoztak, egyre növekvő ellenállást tanúsított, és folyadékként viselkedve azonnal begyógyította a sérüléseit. Hago ötlete az anyag épp ezen tulajdonságát próbálta felhasználni, hogy alagutat fúrjon belé. Az *örvénycső*, Hago

találmánya a Hetedik Kocka mellett várta őket, és a technikusok épp egy áramfejlesztőt kötöttek rá, hogy életre csiholják.

Kreet feszülten figyelte őket. Hagóval már évek óta ismerték egymást, és életük szinte minden napját annak szentelték, hogy felnyissák az utolsó kockát. Most, alig kőhajításnyira a sikertől Hago mégis elbizonytalanodott.

– Szerinted működni fog? – kérdezte Kreetet, aki felnevetett az ostoba kérdés láttán.

– Ezt neked kellene tudni, barátom! Te fundáltad ki az egészet.

– Tudom. A laborban már működött, de...

– Ne aggódj! Így vagy úgy, de benne leszünk a történelemkönyvekben.

– Ha még létezik a világ, mikor végzünk.

– Ugyan már, nem csak negatív forgatókönyvek léteznek! Lehet, hogy ha sikerrel járunk, kiérdemeljük a jogot, hogy a Kocka alkotói felvegyék velünk a kapcsolatot... vagy, ahogy odakint hallottam, mindannyian a mennyekbe kerülünk.

Hago elmosolyodott az ostoba ötlet hallatán, és Kreet a hátára tette néhány karját, hogy jelezze, érti, mi játszódik le barátja fejében.

– Ha mi nem tesszük meg, megteszi más. A kíváncsiságot nem lehet leállítani. Ezt azok is nagyon jól tudták, akik iderakták a Kockát.

Hago bólintott. Kreetnek igaza volt: bármi is várt rájuk odabent, a végzetüket csak késleltethették, elkerülni nem tudták.

A daru, melyet a Hatodik Kocka belső falára erősítettek, finoman a Hetes zseléfelszínéhez érintette a csövet, amely lassan elmerült a folyadékban. Nem jutott messzire: az anyag ellenállása rohamosan nőtt, és a cső megállt. Hago a többiekre nézett, azután beindította a szerkezetet.

– Most vagy soha.

A cső nanométeres léptékű szerkezete működésbe lépett, és a fémzselé áramlani kezdett a belé épített mágneses csatornákon keresztül. Az áramlás eleinte gyenge volt, ám ahogy a technikusok lassan megemelték a feszültséget, a fémzselé végre forogni kezdett a csövön belül. Percek múltán létrejött az örvény, amely egyre gyorsabban forgott, és a cső palástján keresztül kinyomta a kocka anyagát. A cső lassan mélyebbre süllyedt a falba, és a közepén gyorsan mélyülő horpadás jelent meg, ahogy az örvény egyre erősebbé vált.

Hago Kreetre nézett, kinek csápjai szinte követhetetlen sebességgel rezegtek az izgalomtól.

– Mindjárt átlukad! – jelezte nekik az egyik technikus.

Ebben a pillanatban sivítő hang hallatszott, és a padlóra szóródott homok a kocka felé mozdult. Mindannyian rettegve néztek egymásra, ám a hang gyorsan elhalt, és tökéletes csend lett. Semmi sem mozdult, csak az örvény által fúrt lyuk lett egyre nagyobb.

– Mi történt?

– Lecsökkent a légnyomás! – válaszolt az egyik technikus. – Valószínűleg vákuum volt odabent, de erre számítottunk is.

– Minden normális, semmi sem jön bentről, se sugárzás, se anyag – jelentette egy másik.

– Küldjük be az érzékelőket! – jelezte Kreet, mire a daru egy hosszú, szenzorokkal teleaggatott kart tolt át az örvényen.

Feszült percek következtek, aztán dermedt csend.

Valóban mindenre felkészültek, csak arra nem, ami odabent várt rájuk.

Kreet dühösen járkálni kezdett, mire az egyik technikus idegesen felnézett a műszereiből, és végtagjaival csalódottan intett.

– Semmi, uram. Teljesen üres. Csak az a levegő van bent, amit mi engedtünk be a nyitás pillanatában.

– A francba! – jelelte Kreet eltúlzott mozdulatokkal.
– Talán maga a tény fontos, hogy kinyitottuk – bökte ki Hago, de a technikus azonnal lelombozta.
– Az érzékelők nem jeleztek kimenő adást a nyitás pillanatában. Ha valaki figyelt is ránk, azt olyan módszerrel tette, amit képtelenek vagyunk érzékelni.
– Ezt nem hiszem el! – válaszolta Kreet, és jeleiből sütött a csalódottság.
– Végül is sikerrel jártunk, nem? Áttörtük az utolsó Falat – jelelte Hago óvatosan.
– Ezt most nem mondod komolyan! Nekem kell kimennem oda és elmondanom az vezérnek, hogy több tucatnyi generáció erőfeszítései tökéletesen hiábavalóak voltak! Ezek a... *rohadékok* csak szórakoztak velünk!

– Sajnálom.

– Ezt nem hiszem el! – jelelte Kreet újra, azután elviharzott a zsilipen keresztül.

Hago hosszasan bámult utána. Ő nem érzett dühöt, inkább valamiféle mély csalódottság lett úrrá rajta.

Ennél még az is jobb lett volna, ha elszabadul valamilyen halálos vírus! Akkor legalább kaptunk volna valamiféle „lezárást”, valami bizonyítékot, hogy ennek az egésznek volt valamiféle célja!, gondolta rezignáltan.

Hirtelen ötlettől vezérelve levette a sisakját és az érzékelők állványzatába kapaszkodva mászni kezdett befelé. Karjai biztosan tartották a sebesen száguldó felszín felett.

– Uram! – indult felé az egyik technikus zavartan, de Hago leintette.

– Látnom kell a saját szememmel!

Odabent tényleg nem volt semmi, csak az állványzat végén izzó ívlámpa fénye töltötte be a teret. Ahogy Hago a kocka aljának zseléfelszínére huppant, az alig érzékelhetően besüppedt járókarjai alatt.

A tökéletesen üres szoba látványa szinte letaglózta. *Az Isteneknek, vagy bárkik is építették ezt az átkozott Kockát, van humorérzékük...*

Ekkor értette meg, hogy nem is azért csalódott, amit odabent találtak, hanem azért, mert ő, Hago, a tudós *legyőzte az Isteneket.*

– Ennél azért többet vártam tőletek! – jelelte csak úgy magának, és mozdulatai groteszk árnyékokat rajzoltak a lágyan hullámzó falakra. – Egy olyan civilizáció, amely képes volt eljutni idáig, és megépítette a Kockát, nem volt képes kifogni rajtam...

A gondolat először még saját magát is meglepte. Egy pillanatra el is szégyellte magát a szentségtörés hatására, azután az érzés átment dacba és egyfajta lenézésbe. Az, hogy az Istenek képtelenek voltak a Hetedik Kockánál bonyolultabb feladványt kiszelni, kiábrándította.

– Ennél még én is jobb vagyok...

Egy újfajta Kockára gondolt, amely sokkal agyafűrtabb volt még a mágneses fémszelénél is. Egy mindent visszaverő fal ötlött az eszébe, mely azonnal visszasugároz mindenfajta behatást. Az ötlet teljesen magával ragadta, agya pedig azonnal a részleteken kezdett dolgozni...

Ned idegesen téblábolt a számítógépeket rejtő hatalmas tartályok között. Csend volt, csak a csövekben áramló folyékony hélium halk neszezése hallatszott, és a kvantumszámítógépeket leárnyékoló mágneses terek monoton zümmögése. Minden szabad felszínen hatalmas sárga címkék virítottak: „lézerveszély”, „fagyásveszély”, „nagyfeszültség”, „erős mágneses terek”. A fiú még a gépeket körülölelő korláthoz sem mert közel menni, csak idegesen gyűrögette a kezében szorongatott szárfüles paksamétát.

A magasban optikai kábelek milliói ragyogtak és halvány derengésbe vonták a termet. A hely olyan benyomást keltett benne, mint egy ősi templom, ahol gonosz isteneknek mutatnak be véráldozatot.

A zümmögés egyszer csak elhalkult; valami hangosan pittyent, és zavaró visszhangot vert a tereben. Ned összerándult.

– Készen van? – kérdezte meglepetten.
– Nincs, csak lefutott egy újabb kör. Még két óra... vagy talán három. Ne aggódjon, hadnagy, a Tábornok pontosan tudja, hogy megy ez, nem fogja leharapni a fejét... akár le is ülhet – válaszolta Gill, és szórakozottan törölgetni kezdte a szemüvegét.

Ned nézte egy darabig, azután halkán felsóhajtott. Általában könnyen szerelembe esett, de a lány hiába volt csinos, valahogy *túl* okosnak tűnt. Bár eddig csupán néhányszor találkoztak, a fiú állandóan úgy érezte, Gill jobban érti, mi játszódik le a fejében, mint ő maga. Ráadásul rendetlen is volt: az asztalon gyűrött gyorsételes dobozok heverték egy felborult kólás pohár társaságában. Ned szinte fizikai fájdalmat érzett, ahogy ránézett — zsigerből gyűlölte a káosz minden formáját.

– Nem aggódom – hazudta némi sértődöttséggel a hangjában.
– Egy francokat nem – mondta Gill, visszarakta a szemüvegét, és gúnyosan Nedre mosolygott, mire az nagyot nyelt, és elkapta a tekintetét.

Egy darabig hallgattak, azután a fiú nem bírta tovább, és kibökte:
– Még mindig nem értem, hogy működik ez az *izé*. Egyszer csak kiköpi a megoldást?
– Mondhatjuk így is, igen. A gép véletlenszerűen szimulációkat indít, amíg az egyik fenn nem akad a szűrőkön... végtelen sok, végtelenül bonyolult szimulációt. A művészet a szűrők megalkotása: ki kell találni, hogy mi az a konkrét kérdés, amire választ várunk, a gép pedig véletlenszerűen átnyomja a kérdésem az összes elképzelhető választ. Ha megtalálja a jót, ott megáll.

– Még mindig nem értem.
– Oké... azt ismeri, hogy ha egy csapat majmot leültetünk írógépek elé, és véletlenszerűen elkezdik nyomkodni a billentyűket, akkor *kellő mennyiségű* idő elteltével le fogják gépelni Shakespeare teljes életművét?

– Hallottam már róla... valami hülye neve van... „végtelen majom” vagy mi?
– Majdnem. Szóval, ha belegondol, a dologból hiányzik egy fontos szereplő, mégpedig az ellenőrző személy, aki az *összes* szöveget elolvassa és leállítja a kísérletet, ha a majmok sikerrel jártak. Esetünkben a kvantumszámítógépek a majmok: a bennük található Bose-Einstein-kondenzátumban úszó milliárdszor milliárd qubit rövid időn belül felveszi az összes lehetséges érték összes lehetséges kombinációját, és...

– Einstein... micsoda?
– Mindegy. A lényeg az, hogy a gépek a majmok, és én vagyok az ellenőrző személy.
– Végignézi az összes keletkező eredményt?
– Ugyan már dehogy! Hogy is tehetném? Egy ilyen teljesítményű gép nem csak Shakespeare összes művét, hanem az *összes* létező írásművet megírja egy néhány perc alatt! Ami „idekint” évezredekbe telik, „odabent” csupán néhány pillanat. Viszont épp emiatt, csupán a gép önmaga elég gyors ahhoz, hogy ellenőrizze az eredményt... én pusztán megszabom neki, hogyan csinálja.

– Tehát önnek csak meg kellett mondania a gépnek, hogy mik a megfelelő „FAL” paraméterei, ő pedig egyszer csak kiköpi a jó megoldást? – bökte ki Ned óvatosan. Úgy érezte érti, de félt, hogy téved, és megszégyenül a lány előtt.

– Pontosan! – mosolyodott el Gill, a fiú pedig megkönnyebbülten felsóhajtott.
– Persze, nem egyszerre toljuk rá a teljes szűrőt, hanem fokozatosan haladunk, hiszen nem tudhatjuk, hogy valóban létezik-e a feltételnek megfelelő megoldás. A szűrő először lazább, aztán ha sikert érünk el, egyre szigorúbbá válik, így elkerülünk rengeteg vakvágányt. Látja? – mutatott Gill az egyik monitorra. – Ez már a hetedik szint. A szuperszámítógépek épp előkészítik az új szűrőt, és ha készen vannak, átpasszolják a kvantumszámítógépeknek, azok pedig az új feltételekkel elindítják az újabb szimulációt.

– Most mi a cél? – kérdezte Ned, ám mikor Gill értetlenül nézett rá, hozzátette: – Én csak hozom-viszem a papírokat, nem olvasgatom őket. Csak a címet láttam, azt hittem, valami rövidítés – mutatta

fel a számráfűles oldalakat, melyeken nagy betűkkel a „FAL” felirat látszott, közvetlenül a „Szigorúan bizalmas” pecsét alatt.

– Ez most kivételesen pont az, aminek látszik. Egy közel áthatolhatatlan fal létrehozása a cél, anyahajókhhoz... vagy valami ilyesmi.

– Áthatolhatatlan?

– *Közel* áthatolhatatlan. Beállítottam egy rakás durva paramétert. Meglátjuk, meddig jut velük a gép.

Ned egy ideig a monitoron táncoló diagramokat bámulta. Egy szót sem értett belőlük, de a színek és a mozgás elvarázsolták.

– Vajon mi lehet odabenn? – kérdezte halkán.

– Tessék?

– A gépben.

– Hogy érti?

– A szimulációk... vajon milyen modelleket épít a gép, hogy kiköpje a végeredményt? Van odabenn *valami*?

– Valami? – kacagott fel Gill zavartan. – Ugyan már! Ezek csak számok, semmi más...

Ekkor, mint egy végszóra, a monitoron ellaposodtak a diagramok, valami pittyent, és a képernyő közepén virító számjegy a nyolcasra ugrott.

A kvantumszámítógépek újra zümmögni kezdtek.

Kne'th összerándult, és tapadókorongokkal borított, tíz méter hosszú karjain kusza hullámok futottak végig. Egy pillanatra elengedte a mágneses-zseléköcka felszínét; érintése nyomán buborékok indultak felfelé, és légkamrát képezve megrekedtek a kocka tetejénél. Kne'th töprengően bámult utánuk, majd megrázta hosszanti uszonyát, és morcosan bámulta a tükröképét a Nyolcadik Kocka tökéletesen sima felszínén. Színe egy kissé elsötétedett a csalódottságtól.

Onk'p-re nézett, aki csápjai között tucatnyi műszert markolva türelmesen várakozott a Hetedik kocka falába fűrt nyílásban. Az örvény-cső fényesen bevált, ám örömeiket hamar elvette a következő kocka megoldhatatlannak tűnő rejtélye.

– Van valami ötleted? – kérdezte a bőrén végigfutó jelek segítségével.

– Nincs, ilyet még nem láttam. Minden sugárzás visszaverődik a felszínéről, és a gravitóméterek meg sem rezzennek mellette. Olyan, mintha nem lenne odabent *semmi*.

– Valaminek mégis kell lennie, hiszen ezt az ízét... tükrözést fenn kell tartania valaminek...

– Igen, logikus... ám a tények makacs dolgok.

Egy darabig csendben lebegtek a falakra ragasztott algatelepek fényénél. Kne'th kopoltyújának egyre erősebben kellett dolgozni: lassan felélték a Hetedik és Nyolcadik kocka közé beáramlott vízben lévő kevéske oxigént. Tudták, hamarosan át kell adniuk a terepet a technikusoknak, akik majd feldúsítják a vizet és teleagatják műszerekkel az újabb kocka felszínét.

– Most mi lesz? – kérdezte Onk'p.

– Kimegyek, és beszélek velük – mutatta Kne'th lassan. Testének felszíne apró tornyokká gyűrődött az idegességtől. – A matriarchák dühösek lesznek.

– Talán nem. Tudtuk, hogy a méretek alapján lennie kell egy Nyolcadik Kockának is, mi pedig megtaláltuk! Ennek elégnek kell lennie.

– Reméljük.

Onk'p meglepődve nézett rá, és gúnyosan elfehéredett.

– Csak nem reménykedtél? Te, az örök pesszimista!

Kne'th zavartan félrenézett.

– Talán. Titokban azt vártam, hogy vége lesz. Véget ér ez az egész... – mutatott körbe zavartan.

– Már évezredek óta próbálunk bejutni.

- Ne csüggedj, pár év, vagy évtized, és kitaláljuk, mi lehet odabenn.
 - Vagy évszázad.
 - Legalább a következő generációk sem fognak unatkozni.
 - Talán igazad van. Végül is, örülünk annak, hogy még nem érkezett el a világvége.
 - Ja, hivatkozz erre!
- Kne'th idegesen elmosolyodott, aztán elindult kifelé, hogy megküzdjön a rá váró tömeggel.